

uden helt at forkrøbles; men det er derfor ikke altid netop de ringeste eller svageste, hvis Hjærte brister under den. De skal se, vi segner maaske tilsidst alle sammen i Kampen især vi stakkels Menneskekarrikaturer, der er avlede i de store Byers Feber, født imellem Dampskorstene, Telegraftaade, Jærnbaner og Sporvogne . . . hvor mange Generationer tror De, vi holder ud til endnu? — — — Og det er jo netop det, der er det fortvivlede!“ vedblev han med en pludselig Overgang i Stemmen, idet han med Magt kastedes tilbage i gamle, nagende Tanker. „Kan De dog ikke forstaa, Frøken, hvor ganske bagvendt det er, at jeg har faaet det Kald at lære andre at leve og dø — jeg, som netop selv trænger til at lære at leve Livet retteligt — og netop af dem, jeg er sat til at være Lærer for? Eller er det da ikke sandt, at vi alle af Hjærtet bør misunde den fattige Husmand, der glad og uden Klage træller Uger igennem, spiser sit tørre Brød og sover sødt i gammel Halm. Findes der en større Livsvisdom? . . . Men hvor er det da taabeligt, at jeg — det stakkels, fordærvede Kulturmisfoster — at jeg vil være en Fører for de sunde, et Eksempel for de ubesmittede! Jeg forsikrer Dem, Frøken Ragnhild jeg træder aldrig over Tærsklen til den